

Un dels espais del nou museu geològic ■ ARXIU

SOCIETAT
Tremp ja té un museu a l'aire lliure per divulgar la geologia

El conseller de Territori i Sostenibilitat, Damià Calvet; l'alcaldessa de Tremp, Maria Pilar Cases, i el director de l'Institut Cartogràfic i Geològic de Catalunya (ICGC), Jaume Massó, han inaugurat aquest cap de setmana el Pirineu Geològic Open Museum (PGOM), situat a la capital del Pallars Jussà. Es tracta d'un museu a l'aire lliure que vol apropar a la ciutadania conceptes bàsics sobre la geologia, amb especial atenció a la pròpia del Pirineu, i sobre l'evolució de la Terra i de la vida. Tot plegat, de manera senzilla i lúdica, sense perdre el rigor científic. El PGOM és fruit de la col·laboració entre l'ICGC, l'Ajuntament de Tremp, el Gremi d'Àrids i també ajuntaments i particulars, que han cedit les roques que s'hi exposen. Les obres van començar el 2019 i han tingut un cost de prop de 235.000 euros, a càrrec de l'ICGC. El museu s'estructura en tres àmbits: el Jardí de les Roques, l'Àvinguda dels Temps Geològics i el Far. El Jardí de les Roques s'ubica al parc del Barranc del Joncar i exposa 13 blocs representatius de roques dels Pirineus, l'Àvinguda dels Temps Geològics s'ha habilitat al passeig Pompeu Fabra i el Far és una torre de 6 metres d'altura i amb il·luminació nocturna, fabricada en acer. ■ REDACCIÓ

SOCIETAT

Protocol pioner a Taradell per garantir el benestar animal durant les festes dels Tonis

La festa dels Tonis de Taradell ha decidit adaptar-se als nous temps i apostar fort per garantir el benestar dels animals que participen a la celebració. Amb aquest objectiu, els organitzadors han posat en marxa un protocol únic i pioner a Catalunya i, durant la festa, celebrada ahir, un grup de veterinaris i experts van avaluar l'estrès, el dolor i el patiment dels cavalls. L'equip va filmar els animals i va monitoritzar les pulsacions de quatre cavalls per conèixer el seu estat d'ànim a cada moment. A partir d'aquí, l'organització –que treballa conjuntament amb la Fundació de Defensa dels Animals (Faada)– comprovarà com han viscut la fes-

Un moment de la festa dels Tonis d'ahir ■ ACN

ta els animals i aplicarà els canvis que calguin per evitar qualsevol signe de pati-

ment. En l'edició del 2019, els Tonis de Taradell ja van posar en marxa algunes

mesures per tal de protegir els animals. Per exemple, es van retirar els grups de música per no destorbar els cavalls, es va prohibir el pas de vehicles durant els passants i es van contractar veterinaris. Enguany, però, s'ha decidit fer un pas endavant i, conjuntament amb els animalistes, s'ha elaborat un protocol únic i pioner a Catalunya per garantir el benestar de tots els animals que participen a la festa. Des de l'organització tenen clar que aquest és l'únic camí per preservar la continuïtat de la celebració i consideren que tots els pobles de Catalunya que celebren aquesta festa han de seguir per aquesta línia. ■ REDACCIÓ

ECONOMIA

El grup de Singapur TDCX obre l'oficina europea a Barcelona

L'empresa de Singapur Transformative Digital Customer Experience (TDCX) ha obert a Barcelona la seva primera oficina a Europa per expandir els seus negocis en aquest mercat, segons va informar el Departament d'Empresa i Coneixement. Amb l'obertura d'aquesta nova seu, la companyia asiàtica de serveis de suport digital i tecnològic ha creat 50 llocs de treball a la capital catalana i espera arribar a 300 a finals del 2020. Des de les noves oficines del districte 22@ de Barcelona, de 1.500 m² de superfície, TDCX ofereix solucions com ara la gestió de continguts, el suport tècnic, l'assessorament en vendes i publicitat di-

gital i l'atenció al client. Sophie Chelmick, directora a Barcelona de TDCX, que també preveu duplicar el seu espai d'oficines a finals d'any, indica: "La capital catalana no sols és una de les ciutats més atractives per treballar, sinó que les nostres oficines també es troben al Silicon Valley de la ciutat, molt a prop d'algunes de les empreses tecnològiques líders mundials." Per Chelmick, "aquesta situació" els "dona accés a un pol de talent i oportunitats per ser a la primera línia de la innovació". TDCX treballa per a empreses del sector tecnològic, el comerç electrònic, l'hostaleria i els productes de luxe. ■ REDACCIÓ

POLÍTICA

Antifeixistes responen a la protesta de Vox a Barcelona

La concentració convocada ahir al migdia per la plataforma España Existe i Vox a la plaça de Sant Jaume de Barcelona i que va aplegar mig miler d'assistents contra el nou govern de Pedro Sánchez va acabar amb desenes de persones onejant banderes i símbols franquistes i falangistes i amb crits contra el govern socialista i contra líders polítics catalans. Unes tres-centes persones, convocades per col·lectius antifeixistes, van respondre a l'acte mentre un cordó dels Mossos mantenia separades les concentracions, amb moments de tensió i llançament d'objectes. La manifestació s'unia a la convocatòria que va aplegar persones davant de diversos ajuntaments, com Lleida o Tarragona. ■ REDACCIÓ

SUPERNOVA T.A., S.C.C.L.
Anunci en relació amb la dissolució i liquidació de la societat

En compliment del que s'estableix en l'article 102.3, de la Llei 12/2015, de 9 de juliol, de cooperatives, es fa públic que en l'Assemblea celebrada el dia 28 d'octubre de 2019, en primera convocatòria, en el domicili social de la cooperativa, es van adoptar, entre altres punts que no es contradiuen, els acords següents:

- Aprovació de la dissolució i simultània liquidació de la cooperativa.
- Cessament de tots els membres del Consell Rector i nomenament del Sr. Salvador Alacío Gázquez, Sra. Eva Rubio Fernández i Sr. Fernando Campillo Pérez, com a liquidadors únics.

Badalona, 31 d'octubre de 2019
Salvador Alacío Gázquez
Eva Rubio Fernández
Fernando Campillo Pérez

Ajuntament de la Secuita ANUNCI

Per Decret d'alcaldia de data 8 de gener de 2020 s'han aprovat inicialment els Estatuts i les Bases d'actuació de la Junta de Compensació a constituir del Sector SUE.3 "Carretera del Pont" de la Secuita.

La qual cosa es fa pública per a coneixement general i de les persones interessades, de conformitat amb el que disposa l'art. 119.2 del Decret legislatiu 1/2010, de 3 d'agost, fent-se avinent que durant el termini d'un mes, comptat des de l'endemà de la publicació del present anunci, es podrà consultar l'expedient i els Estatuts i les Bases d'actuació a les oficines de l'Ajuntament i presentar-hi les alegacions que es considerin pertinents.

La Secuita, 9 de gener de 2020
Eudald Roca Gràcia, alcalde

Ajuntament de Camarasa ANUNCI

Vist el Projecte bàsic i d'execució i l'Estudi d'impacte i integració paisatgística, presentat per la senyora Mònica Membrive Baró per a la construcció d'una explotació bovina de cria al polígon 3, parcel·la 248 de Camarasa, d'acord amb el que estableix l'article 58 del Decret 64/2014, de 13 de maig, pel qual s'aprova el Reglament de protecció de la legalitat urbanística, es sotmeten el projecte i l'estudi d'impacte i integració paisatgística presentats a exposició pública pel termini de vint dies perquè s'hi puguin presentar reclamacions.

L'expedient es pot consultar a la Secretaria d'aquest Ajuntament, plaça Major, núm. 1, els dies laborables, de 9 a 14 hores.

Camarasa, 8 de gener de 2020
L'alcaldesa
Elisabet Lizaso Cantón

graupera
Més de 45 anys al teu servei

Contractes Graupera, i oblida't de la caldera!

Disposem de **contractes de manteniment** perquè no t'hagis de preocupar de res.

Mà d'obra i disposició de servei **sense limit d'hora**

Certificat segons normativa

Revisió anual

Peces fins a **15 anys**

937 412 999
www.egraupera.com

SERVEI TÈCNIC OFICIAL:

Saunier Duval Hermann

L'ESPORTIU

Futbol

Xavi diu no a entrenar el Barça, per ara

Suárez estarà quatre mesos de baixa i pràcticament es perdrà la temporada

Xavi Hernández, a la banqueta

NACIONAL P18

La indústria de la creació genera 43.000 llocs de treball

Entra en acció el clúster de Barcelona

EL MILLOR REGAL D'ANIVERSARI PER A FER ENTRE TOTS!

Una subscripció a la revista **el tataro** per 4 mesos!

www.cavallfort.cat

Trobareu la capsa regal a les llibreries.

4-8 ANYS

EL PUNT AVUI +

1,20€

DILLUNS • 13 de gener del 2020. Any XLV. Núm. 15238 - AVUI / Any XLII. Núm. 14108 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT VOL VIURE EN P6,7

Veu a Europa

JUSTÍCIA • Carles Puigdemont i Toni Comín viuran avui el seu primer ple del Parlament Europeu com a eurodiputats

ESCALF • Centenars de persones els acompanyaran a Estrasburg i exigiran que Oriol Junqueras ocupi la seva acta

MÉS SUPORT • Una delegació del govern també hi serà i les formacions independentistes hi enviaran representants

NACIONAL P8-11

Pedro Sánchez, acompanyat d'algunes de les seves persones de confiança entre el públic com Carmen Calvo, ahir ■ EFE

El govern del "diàleg"

Sánchez reconeix Torra com a interlocutor mentre no l'inhabilitin

Nacional P7

L'ANC serà a la taula de diàleg catalana

Reclama que els comuns no hi siguin perquè ja hi seran pel govern espanyol

Nacional P16,17

Revifada sindical

FESMÉS el bricolatge de casa

reformes · jardí · moble kit

FES BRICO CAT!

fes-te Client FESMÉS fesmes.cat

Demana la targeta client Fesmes i acumula un 3% dte en cada compra

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta) i Esteve Colomer i Font.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall Clara (President Editor), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH) i Lluís Cama (Producció).

Keep calm

Lluís Falgàs

Esperant la lletra

Els temps són ben convulsos i curiosos. En política estan succeint coses que mai es podien haver imaginat. S'ha constituït un govern espanyol de coalició entre socialistes i comunistes. La Dolores Ibárruri *La Pasionaria*, procliu a cantar només amb els seus i sovint en solitari la Internacional, mai hauria cregut veure que els comunistes menjarien al mateix plat amb els socialistes. Menys ho hauria cregut en Julio Anguita. Mentre que les experiències que hi ha hagut als ajuntaments no han estat dolentes. A l'altre costat en Rajoy ha escrit un llibre de memòries. No aporta res de nou. Deixa entreveure entre línies que en té prou i que desapareix de l'escenari actiu pràcticament per sempre. A diferència de José María Aznar, que està més actiu que Rajoy i va actuant a l'ombra. També era difícil d'imaginar que fa uns mesos es retiessin les despulles d'en Franco del Valle de los Caídos –malgrat haver-ho fet en un format poc adequat–. A casa nostra es va retirar durant

Els nous dirigents pregonen més llibertat. La nova música sona bé. Caldrà esperar una lletra que no hem llegit

només disset minuts la bandera espanyola del Palau de la Generalitat. Aquests i d'altres canvis sobtats capgiren l'imaginari de moltes persones. Heus aquí com aquesta setmana i gràcies a una normalització del Parlament Europeu que aplicant el sentit comú de les ordres del Tribunal Suprem Europeu podríem recuperar la fe en les institucions europees en el cas que finalment aquesta tarda veiéssim Oriol Junqueras, Carles Puigdemont i Antoni Comín asseguts en els seus respectius escons del Parlament Europeu a Estrasburg.

Recuperar la fe en les institucions va ser una demanda constant per part de tots els grups polítics en el darrer debat d'investidura al Congrés. Sembla un impossible tot i les bones dosis d'intencions. La monarquia, la justícia, la policia, els serveis secrets, la televisió, etc., a mans de qualsevol partit de l'arc parlamentari i sense un rigorós control de tots és millor que no hi siguin. Que es faci vigent la utopia, difícil de portar a la pràctica, de la frase feta: "El poble mana i el govern obeeix." Els nous dirigents pregonen més llibertat. La nova música sona bé. Ara, caldrà esperar una lletra que encara no hem llegit.

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

Herbes murmuradores

Gran part del que va escriure Walter Benjamin sembla sortit de l'obsessió d'un bibliotecari maníac per salvar fragments dels llibres antics que custodia abans no els sepulsi un cataclisme. Fins a aquest punt la seva labor té la desesperació d'un Noè laic en l'acte de servir-nos les quatre fustes –un conglomerat de paraules– on haurem d'aferrar-nos a l'hora del diluvi. Pressentint la pesta del feixisme, va lliurar-se fins a l'últim segon a aquesta tasca minuciosa, microscòpica, d'arqueòleg excavant en plena tempesta que aspirava a comprendre fins i tot els poders endevinatoris del marro del café. Moltes vegades me l'he afegit, més que a través de la famosa fotografia que li va fer Gisèle Freund a la Biblioteca Nacional de França, com el poeta pobre que havia pintat Carl Spitzweg el 1839, declamant per a si mateix des d'un catre humil, amb la gorra d'anar a dormir posada, la ploma entre les dents, les ulleres distretament col·locades al revés i un enorme paraigua negre obert damunt el capçal per protegir-se, potser, de les teranyines del sostre; un tel ruïnós que amenaça

“Flâneur posa a l'abast les notes de Benjamin en una edició prodigiosa

d'abatre's sobre una misèria de la qual el poeta només es pot abstreure ficant-se dins un vers com qui s'abriga amb la manta. Benjamin no era gaire lluny del món petitburgès de Spitzweg, un món encantador i còmic a la vegada, al llindar de la sàtira si no fos tan benintencionat. Però és d'aquest pensador que s'havia format en els darrers fulgors del segle XIX, en un ambient d'autòmats i titelles, d'institutius i festes rutilants, de passejades idíl·liques pel Tiergarten, i captaires, prostitutes i homenets geperuts, que provenen les intuïcions més feridores, enigmàtiques i transformadores sobre els

desfícis que, encara avui, s'abaten sobre nostre. El fet és que no puc llegir *Infància a Berlín cap a 1900*, que Benjamin va escriure a principis dels anys trenta, sinó com la contrapart de *Sobre el concepte d'història*, que Flâneur ens posa a l'abast en una edició prodigiosa que, no només confronta tres versions d'aquestes notes redactades ja en plena guerra, sinó que les acompanya, a banda del pròleg admirable del traductor de l'alemany, Marc Jiménez Buzzi (Arnau Pons ha traduït la part francesa), de reproduccions dels manuscrits, d'il·lustracions meravelloses i d'una cura en la tipografia, la compaginació i fins el tacte del paper que l'acosten delicadament a aquell “ram d'herbes murmuradores” amb què el mateix Benjamin s'hi havia referit. Al colofó de la solapa, hi ha una citació de J. Ramón Jiménez: “*En edición diferente, los libros dicen cosa distinta.*” Poques vegades ha estat tan certa com per a aquestes notes que Eumo-Edipoies havien afegit el 1984 com a epíleg tediós a *Art i literatura*, i que a Flâneur, en canvi, es lleixen amb palpitations d'horror i de joia.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/8frj3>

A la tres

David Brugué / dbrugue@elpuntavui.cat

Felip tindrà mal pair

Pedro Sánchez va comunicar ahir a Felip VI la composició del seu nou govern. I veient com és el Borbó, dubto que estigui gaire satisfet de com han acabat resultant les coses. Des que va substituir el seu pare caçador d'elefants, el nou monarca ha deixat de tenir aquell paper que li atorga la Constitució que tantes passions els aixeca. Ha passat de ser una figura institucionalment neutral que només fa tasques de mediació a ser part. Part activa. Ja ho va demostrar en aquell infame discurs del 3 d'octubre del 2017. Carregava contra l'independentisme i justificava la injustificable violència de l'1-O sense cap argument més que el d'aquell que veu com se li pot acabar el *modus vivendi*. En el missatge d'aquest Nadal, va tornar a insistir que la situació a Catalunya és una de les seves grans preocupacions. Jo, sincerament, penso que el rei n'ha de tenir altres, de preocupacions, al-

“Al rei espanyol l'han venerat des de ben petit, tot i que la idolatria és absurda, perjudicial i una sobirana estupidesa

gunes de les quals li venen de casa.

Per voluntat pròpia, s'ha convertit en un dels ferris defensors de la unitat de l'Estat espanyol i ha abandonat la neutralitat intrínseca del càrrec. I això, a la dreta, li agrada molt. Ara el PP i Vox l'idolatre fins al punt que en el debat d'investidura de Sánchez alguns

diputats de la dreta no es van poder contenir i van deixar anar allò de *¡Viva España y Viva el rey!* Això, al Borbó li deu encantar. L'han venerat des de ben petit, tot i que la idolatria és absurda, perjudicial i una sobirana estupidesa.

Per això penso que Felip VI no ha d'estar pas gaire content amb aquest nou govern. Imaginin. Un president del govern que diu que està disposat a trobar-se amb Quim Torra (aquell dimoni) i donar una sortida al conflicte català (ja ho veurem això). Un vicepresident comunista en un país monàrquic. La dreta que l'ovaciona, relegada a un paper absolutament secundari i prescindible des de l'oposició. I una investidura que ha estat possible gràcies als independentistes catalans i als bascos. Això, per a Felip, deu ser massa difícil de pair. I més des que ha sortit de l'armari i ha deixat la neutralitat de banda.

De reüll

Anna Puig

Tendresa i masturbació

La darrera revelació que ha tingut la Conferència Episcopal Espanyola és la necessitat de fer un curs matrimonial de dos anys –sí, dos eterns anys!–, en el qual s'impartiran matèries imprescindibles per a l'esdevenir de la humanitat com ara l'afectivitat i la tendresa en el festeig, els perills de la masturbació i els avantatges de la castedat, entre d'altres. En aquest curs es donaran consells tan preuats com –i, per si de cas, els avanço que no és broma– que els nuvis s'han d'asseure junts quan van a prendre un cafè amb una colla, que les abraçades amb els amics han de ser sinceres però breus –mai tan tendres com les que es fan els nuvis, per descomptat!– i que s'accepten carícies o enretirar cabells de la cara si és amb la persona amb qui t'has compromès. També es responen preguntes existencials com: puc sentir

L'Església ha tingut la 'revelació' de fer un curs matrimonial de dos anys

atracció per una companya de feina i seguir estimant la meva núvia? –en aquest punt, i mira que és curiós, la pregunta només va dirigida a l'home. S'alerta, també, que la masturbació és un acte greu i desordenat i que pot tenir un element addictiu. I la llista d'aprenentatges és llarga, perquè s'imparteixen fins a 12 temes diferents, distribuïts en sessions cada 15 dies. Interessantíssim i imprescindible per encarar aquesta etapa de la vida que s'anomena matrimoni i de la qual, per cert –i només és un petit detall a tenir en compte–, l'Església no pot parlar per experiència pròpia.

Les cares de la notícia

PRESIDENT DEL GOVERN ESPANYOL

Pedro Sánchez

Predicar amb l'exemple

Sánchez ja és president del govern espanyol, i assegura que aquesta serà la legislatura del diàleg. Ho tindrà difícil per capgirar la seva actitud recent amb Catalunya, i si realment pensa fer del diàleg el seu vaixell insígnia, haurà de començar a demostrar que *diàleg* no és una paraula buida.

SECRETARI FEDERAL DE LA LLIGA ITALIANA

Matteo Salvini

Cap a la pèrdua de drets

El gir cap a la dreta de molts països europeus comporta la pèrdua de drets socials que determinats col·lectius han lluitat molt per aconseguir. La ultradreta italiana ha posat ara la mirada en els homosexuals, en un país sense cap llei estatal contra la discriminació per orientació sexual.

EURODIPUTAT I 130È PRESIDENT DE LA GENERALITAT

Carles Puigdemont

Eurodiputat amb retard

Puigdemont i Toni Comín accediran avui a la seva acta al Parlament Europeu amb un retard de gairebé vuit mesos. Una situació que finalment es normalitza però que mai s'hauria d'haver produït. I mentrestant, el cas d'Oriol Junqueras continua pendent per les pressions diplomàtiques.

EDITORIAL

Junqueras hauria de ser a Estrasburg

■ Els eurodiputats Carles Puigdemont i Toni Comín seran avui a Estrasburg en el ple del Parlament Europeu. L'eurodiputat Oriol Junqueras no hi podrà ser perquè està detingut a la presó de Lledoners per ordre del Tribunal Suprem. Els dos primers, exiliats, s'han sotmès a la justícia belga i alemanya quan han estat reclamats i mantenen intactes els seus drets polítics com a representants dels seus electors. El líder dels republicans catalans s'ha sotmès a la justícia espanyola i li han estat negats aquests drets polítics, en un inacceptable desafiament al Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE), que la presidència del Parlament Europeu ha acabat avalant. S'escaifica avui a l'eurocambra l'autarquia dels tribunals espanyols, desbocada arran de les repetides plantofades judicials que li han arribat d'Europa en la causa contra els independentistes catalans.

De tota manera, aquesta autarquia ha rebut el suport del president de l'eurocambra, David Sassoli, que, en aparent contradicció, primer va fer cas al TJUE i va atorgar la condició d'eurodiputat a Junqueras i després s'ha plegat a la Junta Electoral Central (JEC) i al Tribunal Suprem retirant l'escó al president d'ERC perquè diu que hi està obligat. No és difícil imaginar les pressions a què deu haver estat sotmès però, després de la celeritat amb què va actuar per aplicar la sentència de l'alt tribunal europeu, era d'esperar més implicació en la defensa de la immunitat del líder republicà, sobretot després que la Comissió Europea recordés que les sentències del TJUE són vinculants. En tot cas, la partida no ha acabat. Caldrà esperar el recurs que Junqueras presentarà al Tribunal de Luxemburg contra la decisió del president del Parlament Europeu.

Tal dia
com
avui fa...

1 any Cap gest
El president espanyol, Pedro Sánchez, demana suport al pressupost sense oferir la proposta política que el PDeCAT i ERC li reclamen.

10 anys L'incendi d'Horta
La tragèdia d'Horta de Sant Joan, l'incendi descontrolat que va provocar la mort de cinc bombers GRAF, encara podria haver estat més letal.

20 anys El cas Pinochet
El president de Xile, Eduardo Frei, afirma que el dictador Augusto Pinochet serà jutjat al país si és alliberat per les autoritats britàniques.

Full de ruta

Jaume Vidal

La cultura es mereix més

La passada polèmica entre el Macba i Salut per la utilització de la capella de la Misericòrdia per a l'ampliació del museu o per a la construcció d'un nou CAP per al Raval, independentment que la decisió de dedicar l'espai a la sanitat pugui ser encertada, va posar en relleu l'existència d'una falsa jerarquia en què la cultura està per sota, pel que fa a les prioritats socials, de la sanitat. Guarir el cos i alimentar l'ànima no han d'entrar mai en contradicció. Però políticament, i sovint socialment, el valor de la cultura és menysté. Els polítics perquè recelen de l'esperit crític que provoca la gent formada, i un bona part de la població perquè no és prou conscient que els aspectes positius de la seva vida ho són gràcies a la cultura. No pot ser que només el 0,6 del pressupost de la Generalitat vagi a parar a cultura. Si no volem atribuir a la cultura el paper d'enaltir la part lírica, de sensibilitat, de coneixement i d'educació, com a mínim siguem pragmàtics i

Catalunya és el que és per la cultura. La cultura és el que ens situa al món com a país, i el que atrau la majoria de visitants. Ni que sigui per pragmatisme, donem-hi suport

realistes, Catalunya és el que és per la cultura. La cultura és el que ens situa al món com a país, i el que atrau la majoria de visitants. I, com que erròniament es considera que donar suport a la cultura és una inversió econòmicament inútil, cal tenir en compte el gran factor dinamitzador que té la cultura en aquest camp. Si hi ha una cosa en abundància a Catalunya és gent creativa. Molt de talent que amb una mica d'atenció podria arribar a tenir una presència en el mercat internacional. És per això que diferents associacions empresarials de l'àmbit de la cultura han endegat una campanya per aconseguir que el pressupost del Departament de Cultura arribi al 2%, una petició que ja ve de lluny i feta a governs de diferent signe. És una petició mesurada i s'ha pres com a referència la mitjana europea. Però Actua Cultura 2% ve amb la directa, creu que la prudència tradicional del món de la cultura ja ha superat els límits i avisa que farà força soroll. Sort que la força de la cultura és la imaginació i no la violència.

Tribuna

José M. Murià. Membre de les Acadèmies mexicanes de la història i de la llengua

Azaña i Don Isabelo

A molts espanyols els costa acceptar la grandesa de l'ajuda mexicana que van rebre els seus avantpassats, a partir del triomf dels feixistes, l'any 1939. Segons estudis acurats podem dir que van ser unes 130.000 persones les que, gràcies al govern mexicà, van salvar-se de morir o, com a mínim, de passar-ho molt i molt malament. No s'ha de perdre de vista que, no tan sols va obrir les portes als refugiats, sinó que també els va venir a buscar i els va ajudar a fugir d'Europa. També cal prendre en compte els milers que, d'una manera o altra, van venir a parar a Mèxic: més que a tots els altres països d'Amèrica plegats! Cal afegir tot el que van fer personalment l'ambaixador Luis I. Rodríguez, el cònsol Gilberto Bosques i llurs col·laboradors, molt més del que s'esperava d'ells, per protegir els que reclamaven o tractaven de matar els feixistes i els nazis, que també és d'un valor extraordinari.

AQUÍ ÉS ON COMENCEN a retallar. M'he trobat amb gent que assegura, amb aquell posat de saber-ho tot que els ca-

racteritza, que no van ser més de deu mil... Només el *Nyassa* l'any 1942 en va portar set mil. També diuen que la rebuda no va ser tan bona... Després, pel que fa als seus descendents, ara ens trobem que Mèxic hauria de ser l'agraït per tot el que van aportar-li els refugiats...

TAMBÉ RESULTA que un tal Isabelo Herreros, president d'una Associació Manuel Azaña, assegura que l'ambaixador Rodríguez exagera sobre l'ajuda que va donar a Azaña, passant per alt el fet que, pistola en mà, va foragitar el tal Pedro Urraca, el segrestador de Companys. Herreros també fa l'orni per no dir que Azaña va morir en territori declarat diplomàticament mexicà i nega que la mateixa bandera que tenien al balcó hagués cobert el taüt d'Azaña, quan el portaven al cementiri. Don Isabelo desqualifica tant els escrits del propi Rodríguez com els testimonis de diverses persones que fins i tot presideixen el dol per tal que no gosessin desfer-lo els petainistes. Senzillament invalida les informacions referides per Rodríguez a les seves memòries i en els in-

formes oficials i secrets que va estar enviant a Mèxic, com era la seva obligació, i en alguns altres documents públics.

PEL QUE FA A LA MEVA INFORMACIÓ, que rebutja per superficial, don Isabelo perd de vista que vaig ser director general d'Arxius i Biblioteques del Ministeri d'Exteriors mexicà durant vuit anys i, a més a més, que en aquells anys vuitanta encara vivien, ja retirats, actors de la diplomàcia mexicana d'aquells temps. Entre altres, Alfonso Castro Valle, qui va ser tercer secretari de l'ambaixada a França (1939-42); Antonio Haro Oliva, *attaché militaire* que, fins i tot, es va fer càrrec esplèndidament de la protecció d'Azaña; el matrimoni Gamboa, que tantes atencions va tenir pels refugiats, i d'altres que també sovintejaven el meu despatx, on sempre hi havia bon cafè en un lloc adient a la seva disposició. També he de dir que, com a historiador acurat que soc, Don Isabelo hauria de suposar, en lloc de fer el maco, que quan dic que el burro és blanc és perquè en tinc prou pèl a les mans.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

“Ha estat ràpid, el dolor vindrà després”

■ Amb aquest nou comentari inoportú, del rei, i els partits del 155 (PSOE inclòs, malgrat l'actual discurs), s'expressa una desafecció amb el sentir popular, que a Catalunya segueix mobilitzat, com ho demostren les múltiples concentracions: Meridiana, Marina, Girona, Cervera i totes les que es realitzen en gran quantitat de localitats, solidàries totes elles.

Avui hem vist com el TS ha tornat amb el tretze són tretze, intentant mantenir la seva “pica a Flandes”, al cost que sigui; així mateix, podem constatar, novament, que el poder estatal desatén les demandes socials i, subliminàriament, ens llancen missatges com els observats a la foto oficial del despatx real, en la signatura del nomenament del president, davant

de Batet.

Però, malgrat tot aquest poder estatal, la població no oblidem els nostres polítics a la presó o en l'exili, ni tampoc els menys mediàtics, com ara Germinal Tomás i Jordi Ros, ni les víctimes racistes de la Sagrera; i aquest és el nostre dolor, no el citat pel rei. I no entenem ni entendrem que, davant aquesta situació, ERC intenti blanquejar el sistema, amb hipotètics beneficis futurs.

AMADEU PALLISER CIFUENTES
Barcelona

La ‘unidad de España’ divideix

■ Veient com s'esveren els diputats del PP i de Vox quan al Congrés es critica el rei o es qüestiona la *unidad de España*, es veu perfectament quin és el problema del nacionalisme espanyol i per què no se'n surt. El nacionalisme espa-

nyol es fonamenta en un dogma de fe, com quan l'Església afirmava categòricament que la Terra era plana. La *unidad de España*, aquest és el bé suprem, intocable, sagrat. Tant és que la consecució d'aquest dogma hagi demostrat ser un estrepitós fracàs històric, tant és!, perquè un dogma mai no es valida i passa per sobre de qualsevol altre valor social, com ara la convivència, el respecte, el pluralisme i la mateixa democràcia. Només el fanatisme pot arribar a imposar per la força un dogma que ha demostrat ser invàlid. Parlo del fanatisme d'arrel franquista d'aquell coronel de la Guàrdia Civil que va dir que “*el cumplimiento de la ley está por encima de la convivencia*” per justificar la violència policial de l'1-O. Parlo del fanatisme patriòtic dels diputats quan amenacen,

insulten i criden per no deixar parlar. El nacionalisme català, en canvi, no té la independència com a cosa sagrada i una prova d'això és que la manera de validar aquest projecte és mitjançant referèndum i no per imposició. Els projectes (com el projecte d'un estat propi per a Catalunya) es proposen, es qüestionen, es deliberen, s'avaluen... i finalment es voten. L'independentisme sap que pot perdre en un referèndum (com ha passat al Canadà o a Escòcia), però no està disposat a perdre la democràcia. Em sembla perfectament legítim que s'invoqui la “*unidad de España*”, però no que se'ns imposi amb tal bel·ligerància. Voleu *unidad*? Perfecte: comenceu per respectar els drets de les persones i dels pobles germans.

SALVI PARDÀS SUNYER
Barcelona

La frase del dia

“Roger Torrent no pot fer de ‘Forcadell 2.0’ i ha de retirar l’escó a Quim Torra i enviar-lo a casa seva”

Lorena Roldán, PORTAVEU DE CIUTADANS AL PARLAMENT DE CATALUNYA

Tribuna

Pol Capdet. Lingüista

La Porta de Tannhäuser

Los Angeles, novembre del 2019. El novembre passat era el moment en què transcorria l’acció del film *Blade runner* (Warner Bros, 1982). Impregnem-nos de la seva aroma: columnes de foc ejectat estripen a tongades el cel boirós de la ciutat. Cotxes voladors solquen les aèries carres amb elegant sigil. Els gratacels poligonals plens de llumetes multicolors donen una forma alegre a la tristor. Els vianants s’apiloten a les voreres, angoixosament apressats, ignorant-se patològicament els uns als altres, sota la pluja persistent. Soroll de trànsit espès i de semàfors parladors que van repetint amb sonsònia: “*Cross now, cross now, cross now...*” La policia i el govern mantenen un ofegador control sobre els ciutadans. Hi ha misèria pertot i la gent malviu en un món que s’ha pansit. Els més afortunats viuen a les colònies de l’espai que s’anuncien sense descans als panells electrònics, on hi ha benestar i pler d’activitats recreatives. La resta, els miserables, encara viu en aquesta Terra caòtica, avariada, desolada i plena d’engrut. Exceptuats potser els cotxes voladors, podria ser el Xangai d’avui o la Barcelona de demà. Si en lloc de colònies de l’espai hi posem l’estranger o pobles o ciutats més amables que la gran ciutat, ja ho tenim.

amb convicció, a l’agenda dels qui en últim terme ens governen. Hi són en canvi, amb total prioritats, el creixement econòmic, el manteniment de la societat de consum i la garantia de l’ordre.

SI BÉ ÉS CERT QUE les guerres i la fam –tanmateix fluctuants– s’han reduït al segle XXI, també ho és que, coincidint amb la recuada del capitalisme, ha augmentat la desigualtat social i hi ha hagut una crisi econòmica d’importància històrica; només superada per la de 1929, que ha atuït bàsicament els més pobres i també les classes mitjanes.

EL CAPITALISME NO ÉS compatible, ja abans de la seva màxima expressió, amb la democràcia. Què vol dir que hàgim de pagar per existir? Que, a un que ja té casa, la hi prenen? Que, a un que no en té, no n’hi faciliten? Que un que no té diners no pot demanar un préstec per a un bon projecte, mentre que, als rics, els regalen, sense més ni més, línies i més línies de crèdit? Que

un que vol estudiar s’ha de pagar els estudis i el pis a ciutat? Que un que vol treballar sovint no pot i que, en canvi, un que no vol treballar pot sovint tenir contractats treballadors que li sostenen la folgança? Si tot això es pogués votar, no cal dir quin futur li esperaria al neoliberalisme que impedeix que el capitalisme sigui com a mínim regulat per l’Estat. És la cosa més incivilitzada, més deshumanitzant que ens hem tirat tots plegats a la cara després de les guerres, la fam i les dictadures.

EN UNA DE LES ESCENES FINALS del film *Blade runner*, un rebuig del sistema –un androide amb vida màxima programada de quatre anys, per més feix condemnat a mort per tenir bon sentit de les coses i voler també per a ell el que es dona als altres–, explicant serenament poc abans de morir, al policia que el persegueix, com dins la seva misèria ploradora ha viscut alegrement, declama inspirat: “És tota una experiència de viure amb por, no és així? Vet aquí el que és ser un esclau. He vist coses que vosaltres, els humans, no us creuríeu. He vist naus de guerra en flames traient el cap per les espatlles d’Orió. He vist raigs C brillant en la foscor prop de la Porta de Tannhäuser. Tots aquests moments es perdran en el temps com llàgrimes en la pluja.”

ELL, L’ESCLAU DELS HOMES, havia viscut lliure com el que era: una màquina amb cor i cervell, ressemblant en tot a un home. No ho farem, doncs, encara amb més raó també nosaltres, no pas del tot esclaus d’homes? No per conquesta intel·lectual de la llibertat sinó per conquesta d’una vida millor que, sense aquesta llibertat, aquells que sí que en gaudeixen ens escamotegen. No com a homes que semblen màquines sinó com a homes simplement; esclaus únicament dels déus i d’una idea.

“Ni drets socials, ni ecologia, ni profundament en qualitat democràtica són realment, amb convicció, a l’agenda dels qui en últim terme ens governen”

De set en set

Anna Carreras

‘Haenyeo’

Ara que ja heu deixat les festes dels nassos enrere i el mal·leït protocol no us obliga a regalar res per un deure estúpid sense

sentit, us aconsello que compreu, com si es tractés d’una llaminadura, el llibre *La mare i el mar*: una història de la cineasta coreana Heeyoung Ko, adaptada al català (i al castellà) per Santi Balmes, estimat líder de Love of Lesbian, i il·lustrada amb la subtilesa sense parió de l’artista Eva Armisen. *La mare i el mar* explica i dibuixa la vida i l’ofici de les haenyeo, les dones del mar de l’illa de Jeju. Aquesta meravellosa comunitat femenina se submergeix cada dia al

Les ‘haenyeo’ tenen cura del mar, el respecten com si fos un jardí de flors

mar, a pulmó i sense oxigen, per tal de pescar, només, allò que necessiten per subsistir. De generació en generació, les haenyeo aixequen l’economia del territori. És un matriarcat ecologista i humil digne d’admiració. *La mare i el mar* representa un manifest contra el consumisme, el capitalisme, la cobdícia, el masclisme i el menyscabament del planeta. Les haenyeo tenen cura del mar, el respecten com si fos un jardí de flors. El vincle amb l’aigua fa que les dones del mar siguin volàtils, esforçades i constants. Independents, en definitiva. Eva Armisen ens presenta uns personatges entranyables que la van captivar en primera persona i la van fer testimoni d’una defensa genuïna dels valors humans més elevats. Santi Balmes estiba el fil de la tradició i la reactualitza per tal que la lectura sigui amable i fluïda. Potser que n’aprenem una mica tots plegats.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Sánchez veurà Torra aviat obviat la JEC

Manté d'interlocutor el president mentre no hi hagi sentència ferma i el cita abans de la mesa de governs

Revifada sindical

La millora econòmica i l'enfortiment d'opcions minoritàries animen les afiliacions

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Plantats al cor d'Europa

RETORN El sobiranisme s'aplega avui a l'eurocambra per celebrar que hi recupera la veu silenciada i exigir que accepti Junqueras **MOBILITZATS** Centenars de catalans convocats per Omplim Estrasburg acompanyaran Puigdemont i Comín

Òscar Palau
BARCELONA

El moviment sobiranista català desembarcarà avui a Estrasburg per acompanyar els eurodiputats Carles Puigdemont i Toni Comín en el seu debut en un ple al Parlament Europeu, que arribarà després de mig any de bloqueig per part de la justícia espanyola, revocat finalment arran de la sentència del Tribunal de Justícia de la UE del 19 de desembre, que els reconeix implícitament la condició des que van ser proclamats el 13 de juny passat. És clar que serà un dia amb regust agre dolç, perquè justament l'originant de la resolució, i de tota una nova doctrina que pren el seu nom, l'exvicepresident Oriol Junqueras, no hi podrà ser finalment després que el president de la cambra, David Sassoli, es desdigués divendres de la seva acceptació inicial i donés per bona la interlocutòria del Tribunal Suprem que, en una interpretació totalment oposada a la seva, li nega la condició d'eurodiputat i la llibertat. El nou vet, en tot cas, tampoc és definitiu encara, per-

La xifra

500

persones, pel cap baix, calcula Omplim Estrasburg que acudirán des de Catalunya a la manifestació prevista avui.

què la seva defensa ja ha dit que hi recorre al Tribunal General de la UE.

El nou abús judicial espanyol amb la situació de l'exvicepresident ben segur que serà avui objecte de denúncia per part de l'àmplia delegació de líders catalans que es desplaçaran a la ciutat fronterera, encapçalada pel president Quim Torra, el vicepresident Pere Aragonès i el president del Parlament, Roger Torrent, que mantindrà reunions amb els vicepresidents del Parlament Europeu Heidi Hautala i Dimitrios Papadimoulis en què aprofitarà per traslladar la indignació per la seva posició amb Junqueras, i de passada denunciarà el setge permanent a què es veu sotmesa la cambra que presideix per part de la justícia espanyola. A més de consellers com Miquel Buch,

Alfred Bosch i Damià Calvet –demà s'ha ajornat el consell executiu perquè puguin tornar amb calma–, a Estrasburg, per cert, també està previst que hi sigui una altra exiliada, la delegada del govern a Brussel·les, Meritxell Serret, sobre qui no pesa ara cap euroordre, en el que serà un dels seus primers viatges a França.

Els partits independentistes també hi enviaran delegacions. La de JxCat l'encapçalaran els líders al Parlament, Albert Batet, i al Congrés, Laura Borràs. I la d'ERC, la portaveu parlamentària, Anna Caula, i el líder a Barcelona, Ernest Maragall. La CUP també hi enviarà un representant per mostrar el seu "suport antirepressiu" als dos exiliats, i denunciar la "negativa constant" de drets civils i polítics per part de l'Estat, així com la "macrocausa" oberta contra el dret a l'autodeterminació. "Aquests espais han de servir d'altaveu per a la reivindicació política", reblava la formació en un comunicat dissabte.

Omplim Estrasburg
La comitiva política serà acompanyada per una

La pròxima parada, al febrer, a Perpinyà

Fonts del Consell per la República aclarien a El Punt Avui que aquest cop no han entrat en l'organització de la manifestació perquè el desplaçament és "logísticament complicat" –no hi ha vols directes a Estrasburg des de Catalunya– i s'estimen més guardar-se el pressupost i els esforços per a una altra mobilit-

zació que preparen a Perpinyà. "Estem molt contents que la gent hi vagi, i donem tot el suport a Omplim Estrasburg, però no podem fer actes tan seguits que comporten una despesa", deien, i desmentien que hi hagi cap raó política. La mobilització de la Catalunya del Nord serà amb tota seguretat al febrer, si bé

la data no està tancada, ja que depèn de diversos factors, com ara el fet que s'estarà en precampanya de les eleccions municipals franceses i no s'hi vol interferir. La idea és que sigui un gran acte polític transversal, una mobilització de tots els actors independentistes, amb la presència de Puigdemont i Comín.

nombrosa mobilització de catalans, que, seguint la crida d'Omplim Estrasburg, es concentraran aquest migdia a l'esplanada de davant del Parlament Europeu, arribats en bus –se n'han organitzat des de diversos punts del país–, avió i tren –a Basilea, Frankfurt i fins i tot París– o cotxes particulars. L'entitat, que va anul·lar per falta de temps el xàrter que volia noliejar inicialment, ha acabat aju-

dant a organitzar molts dels desplaçaments, a través d'agències, i calcula que hi haurà com a mínim entre 500 i 600 manifestants. Una quantitat, en tot cas, que queda lluny dels tres milers que hi van anar el 2 de juliol, dia en què també hi va haver una destacada mobilització, coincidint amb l'estrena de l'eurocambra i el rebuig precisament que hi entressin Puigdemont i Comín. Una de les seves im-

pulsors, Maria do Carmo Marques Pinto, explica que la nova iniciativa es va llançar el mateix 19 de desembre arran de la sentència del TJUE, però com que, a diferència del juliol, aquest cop es van trobar que no hi donaven suport logístic entitats tan importants com Òmnium, l'ANC –tot i que al final hi envia avui el vicepresident Josep Cruanyes, i algunes territorials sí que hi munten expedicions– i el Con-

L'APUNT

La diluïció del PSC

Emili Bella

Ja tenim govern espanyol amb qui negociar un referèndum i, oh, no hi ha Ministeri de la Plurinacionalitat malgrat que els comuns en formen part. Es diu molt que Pedro Sánchez ha diluït el paper de Pablo Iglesias amb la creació per sorpresa de tres vicepresidències més, però es parla poc de l'autèntica diluïció dins de l'executiu espanyol, la del PSC, relegat a una pura quota en un

ministeri, el de Sanitat, amb poc pes polític i competències minses. Vol que Salvador Illa s'impliqui en el diàleg amb Catalunya, però li dona una maria. Que el PSOE bandegi qui hauria de ser la seva referència natural a Catalunya per agafar el conflicte polític per les banyes diu molt de la poca confiança que diposita en el PSC. Com quan volia xutar Iceta al Senat.

En la mobilització del juliol passat, el president Carles Puigdemont hi va haver d'intervenir virtualment des d'un hotel situat a l'altra banda de la frontera, que no va creuar per por de ser detingut. Avui hi serà en persona ■ ACN

L'ANC participarà en la taula catalana si no hi són els comuns

■ L'entitat recorda que Catalunya en Comú ja negociarà des de la banda del govern espanyol ■ Albiach ho qualifica de sectari

Emili Bella
BARCELONA

L'ANC participarà en la taula de partits i entitats independentistes que ha d'acordar els termes i les garanties per resoldre el conflicte polític entre Catalunya i l'Estat que es negociaran després entre els governs català i espanyol, sempre que s'hi abordi com es culminarà la independència i se n'exclouï els comuns, atès que formen part de l'executiu de Pedro Sánchez. "En Comú Podem ja està assegut a la part del govern espanyol", argumenta la presidenta de l'ANC, Elisenda Paluzie. L'entitat va fer públiques ahir les condicions per participar en la cimera prèvia a la negociació bilateral en un ple ordinari a Calaf (Anoia). "Es considera imprescindible" que la reunió impulsada pel president, Quim Torra, "estigui formada exclusivament per partits, entitats i actors socials independentistes", defensa l'ANC en un comunicat, en què posa l'exemple concret d'En Comú Podem, que "ja estarà representat en la taula de diàleg bilateral com a membre del govern PSOE-Unides Podem, i no tindria sentit que fos a les dues bandes de la taula".

En relació amb el contingut de la taula prèvia, l'entitat també posa com a condició que sigui "exclusivament per la independència: o es negocien els termes de la independència d'acord amb una majoria parlamentària independentista al Parlament o un referèndum binari so-

Paluzie, el dia 3, amb el president Torra, després d'entregar-li la pancarta que la JEC va ordenar retirar ■ EFE / QUIQUE GARCIA

sell per la República, se'n van desdir primer, per bé que al cap d'uns dies van decidir reprendre-ho arran de la insistència de molts particulars. "No som professionals de l'organització de manifestacions i per això ho vam desconvocar, perquè era una gran responsabilitat, però aleshores la gent ens ho va demanar, en vam tornar a parlar i ho vam tirar endavant", exposa. En una nota difosa els últims dies, els organitzadors s'han mostrat més crítics. "No entenem, ni volem entendre ni saber quines són les raons per les quals les entitats independentistes no creuen oportú, convenient, adient o útil anar a Estrasburg; nosaltres creiem que cal anar-hi", sostenen.

Amb el lema *Tornem a omplir Estrasburg: persistir és guanyar!*, i després d'obtenir els permisos de les autoritats locals,

finalment han pogut convocar l'acte per a aquest migdia, abans de l'inici de les reunions dels grups i la sessió parlamentària pròpiament dita, amb l'ajut d'una quarantena de voluntaris. Això sí, les limitacions pressupostàries faran que, en lloc d'un escenari amb actuacions com

La mobilització serà força menor que la que es va fer al juliol

al juliol, aquest cop hi hagi tot just una petita tarima amb un micròfon, per on, això sí, ja tenen confirmat que passaran a dirigir unes paraules tant el president Torra com Puigdemont i Comín, a més de l'eurodiputada d'ERC Diana Riba. També hi intervindran representants d'altres entitats que sí que els han donat escalf: el pre-

sident de l'Associació de Municipis per la Independència, Josep Maria Cervera; Montse Martí, de Juristes per la República, i Josep Jover i Francesc Garrobo, de Pirates.

L'entitat, que ha demanat que tot transcorri en el to cívic i pacífic habitual, llegirà un manifest que en paral·lel ha llançat en les últimes setmanes a les xarxes, on ha rebut més de 6.000 signatures de suport —per les més de 30.000, cal dir, d'un text similar al juliol—, en què reclama a l'eurocambra que exigeixi a la justícia espanyola que es respectin els drets de Junqueras, i també que reconegui el dret a l'autodeterminació de Catalunya. Els organitzadors, que ja van enviar el manifest en una carta a Sassoli la setmana passada, li'n volien entregar una còpia avui en mà, a ell o almenys a algun emissor seu, però no han rebut resposta a la petició. ■

Les frases

“En Comú Podem ja estarà representat en la taula de diàleg bilateral com a membre del govern PSOE-Unides Podem”

Elisenda Paluzie
PRESIDENTA DE L'ANC

“Continuarem fent bandera del diàleg a Catalunya i a l'Estat. Molesti a qui molesti. Ignorar la transversalitat del país és sectari”

Jéssica Albiach
PRESIDENTA DE GRUP DELS COMUNS

bre la independència acordada amb l'Estat i vinculant”. L'ANC també considera que s'hi ha d'abordar la fi de la repressió. En aquest context, Paluzie va alertar que un dels principals riscos de la negociació amb l'Estat és que condueixi a “una segona transició tancada per dalt”, una nova reforma de l'Estatut i, per tant, un pacte “de tipus autonomista”.

La presidenta de Catalunya en Comú-Podem al Parlament, Jéssica Albiach, va replicar que “ignorar la transversalitat del país és sectari”. En una piulada, va escriure que Catalunya “és una nació moderna, diversa i plural” i que els comuns continuaran “fent bandera del diàleg i l'empatia, a Catalunya i a l'Estat”. “Molesti a qui molesti”, va reblar. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Sánchez veurà Torra aviat, obviant la JEC

■ El té com a interlocutor mentre no hi hagi sentència ferma i el cita abans de la taula de governs ■ El president reserva per a ell, Calvo i Illa el diàleg amb Catalunya ■ Campo té el repte de desjudicialitzar ■ Montero repensa el FLA

David Portabella
MADRID

Dialogar amb Quim Torra com si la Junta Electoral Central i la de Barcelona no existissin i respectant el president de la Generalitat com un interlocutor que no ha deixat de ser-ho. Aquest és el compromís que s'ha imposat Pedro Sánchez els seus primers dies i ja com a president espanyol investit. Mentre que les dretes volen fer del vet a "l'expresident" Torra la primera batalla de la llarga guerra de la legislatura, Sánchez es disposa a reunir-se amb el president català aviat, abans fins i tot de crear la taula de governs que ha de néixer en un termini de quinze dies, i l'únic dubte que es manté és trobar una data que convingui a les dues agendes i decidir si la cita és a Madrid o a Barcelona. En una conversa informal amb els periodistes acreditats a La Moncloa, Sánchez va reivindicar que Torra serà interlocutor seu mentre no hi hagi una sentència ferma del Tribunal Suprem –"la seva situació judicial va per llarg i no s'aclarirà fins més endavant", assenyalava– i es va reservar per a ell i per a la vicepresidenta Carmen Calvo el fil telefònic amb Catalunya. "Serà la legislatura del diàleg. No hi ha res més progressista que dialogar", va sentenciar.

Si amb algun dels nous ministres està entusiasmat Sánchez és amb la de Política Territorial, la canària Carolina Darias, de qui

Les frases del president espanyol

“Serà la legislatura del diàleg. Es demana una Espanya de convivència i no de discòrdia, fonamentada en l'acord i no abonada a l'insult”

“La interlocució amb la Generalitat la portaré jo amb la vicepresidenta Calvo, i també amb el ministre de Justícia i Salvador Illa”

“La situació judicial del president Quim Torra va per llarg i no s'aclarirà fins més endavant”

“Salvador Illa és molt més que el ministre de Sanitat. Té un pes específic propi”

lloa la capacitat desplegada al govern canari com a consellera d'Economia, que li ha valgut ara el salt a Madrid. Però això no vol dir que Darias proposi un *café dialogat per a tothom*.

Illa, pes polític específic

En la conversa informal d'ahir a La Moncloa, Sánchez va deixar clar que Catalunya seu a part en una taula bilateral i que seran ell i la vicepresidenta Calvo –i, en algun moment, també el ministre de Justícia, Juan Carlos Campo, i Salvador Illa (Sanitat)– els que s'impliquin directament en el dia a dia del conflicte polític que ara el president ja no tem definir com a tal. "Illa és molt més que ministre de Sanitat, té un pes polític específic", va dir Sánchez per elogiar la incorporació del secretari d'organització del PSC, Illa, a qui Sánchez es refereix com a Salva, s'ha gua-

nyat les credencials d'alfil dialogant després de ser un dels tres negociadors –juntament amb José Luis Ábalos i Adriana Lastra– que van acordar amb ERC el pacte d'investidura. Amb Illa, el PSC viurà informat

El repte d'Hisenda és que Aragonès retorni al Consell de Política Fiscal

del minut i resultat del diàleg, fet que no succeïa des del salt de Meritxell Batet de Política Territorial a la presidència del Congrés.

29 de gener, data límit

Si el juny del 2018 va pensar a posar un perfil pròxim com el de Batet a Política Territorial com a gest d'obertura catalana, ara és Sánchez en persona qui es vol arromangar, al-

menys en els primers cent dies de govern i mentre no hi hagi una convocatòria d'eleccions anticipades a Catalunya que congeli el diàleg. L'acord amb ERC obliga a constituir la mesa en els quinze dies posteriors a la formació de govern, així que el compte enrere es posarà en marxa demà amb el primer Consell de Ministres. El 29 de gener és la data límit per donar a conèixer els integrants de les dues delegacions.

En els set minuts que va durar la seva conversa telefònica de dijous, Torra i Sánchez van acordar que "deixarien passar els dies intensos" de la formació de govern i després del traspàs de carteres fixarien dia i hora. "Els ciutadans ens demanen una Espanya de convivència i no una Espanya de discòrdia, ens demanen una Espanya fonamentada en l'acord i no una Espanya abonada a l'insult", avisa Sánchez.

Desfer el camí judicial

Que Sánchez citi Juan Carlos Campo en el marc del diàleg amb Catalunya no és casual. Amb ERC en espera de veure com es va desferent la judicialització, i després del fracàs de Dolores Delgado, ara Sánchez confia la missió a aquest diputat per Cadis, exvocal del Consell General del Poder Judicial (CGPJ) i secretari d'estat de Justícia del 2009 al 2011 en el govern de José Luis Rodríguez Zapatero quan el ministre era Francisco Caamaño. Amb el PP impossibilitat per fir-

mar cap pacte d'estat amb Sánchez pel fet de tenir Pablo Iglesias a bord d'una coalició i també per la pressió de Vox a la dreta, Campo ja sap que no podrà renovar el Consell General del Poder Judicial i que Carlos Lesmes, amb el mandat caducat des del desembre del 2018, aspira a eternitzar-se en la interinitat de la doble presidència del CGPJ i del Suprem. Però on s'espera veure la mà de Campo és en la reducció del nombre de litigis judicials, des dels recursos al Tribunal Constitucional fins a les causes del Tribunal de Comptes, passant per la

mateixa condemna dels presos, que està sota la lupa de la justícia europea.

La valentia de Campo

Que Campo és valent ho va evidenciar el 15 de març del 2018: el PP va convidar a la tribuna del Congrés pares i mares de nens i joves assassinats –el crim del nen Gabriel Cruz a Almeria era recent– i ell va pujar al faristol a defensar la derogació de la presó permanent revisable com a portaveu de Justícia del PSOE tot acusant el PP i Ciutadans de guiar-se per "ràbia, ira i sed de venjança". Ara el repte de Campo

Pedro Sánchez, durant la compareixença que va fer ahir per explicar el seu govern ■ EFE

és que les togues no governin la política en un moment en què està pendent el judici del major dels Mossos Josep Lluís Traperó a l'Audiència Nacional, el judici al procés bis al TSJC i el possible judici a Joan Josep Nuet al Suprem. Que el frenesí judicial no s'ha aturat ho sap un negociador de la investidura de Sánchez com és Josep Maria Jové, perseguit ara pel Tribunal de Comptes.

Retorn a fòrums a disset
Tot i respectar els marcs bilaterals, el nou govern de Sánchez no oculta que al

mateix temps espera que la Generalitat torni als fòrums multilaterals a disset com ara la conferència de presidents al Senat i el Consell de Política Fiscal i Financera, l'ens que aplega el Ministeri d'Hisenda amb els consellers del ram i que pacta la singladura del dèficit.

La ministra d'Hisenda, María Jesús Montero, és una vella coneguda tant d'Oriol Junqueras com de Pere Aragonès: es tracten des que el popular Cristóbal Montoro els convocava als CPFF a Madrid i el tàndem Junqueras-Aragonès hi acudia per la Gene-

ralitat i Montero ho feia com a consellera de la Junta d'Andalusia. Montero afronta el repte de refer el Fons de Liquiditat (FLA), que ara manté viu un saldo de 200.000 milions de deute autonòmic amb l'Estat –més de 60.000 milions en el cas de la Generalitat–, i aprovar un sistema de quitacions. La ministra vol que Aragonès torni a un fòrum multilateral com el del CPFF a Madrid, en el qual només el País Basc i Navarra seuen a part perquè estan fora del règim comú gràcies al concert base i al conveni navarrès. ■

Laya desafia l'estigma de Borrell, Dastis i Margallo

Des del novembre del 2011, amb la victòria de Mariano Rajoy, el Consell de Ministres té una regla no escrita que ni la moció de censura de Pedro Sánchez el juny del 2018 va alterar: el ministre espanyol d'Exteriors és el cap de la diplomàcia estatal, però alhora esdevé el *ministre per a Catalunya* de manera oficiosa en el Consell de Ministres.

Després que els populars Alfonso Dastis i José Manuel García-Margallo i el socialista Josep Borrell actuessin com a *ministres d'afers catalans*,

amb Arancha González Laya, Sánchez ha triat un perfil de ministra que desafia aquest estigma de viatjar pel món a opinar a l'estranger sobre el que teòricament és un afer intern d'acord amb la versió oficial. Llicenciada en dret a la Universitat de Navarra i màster de dret comunitari, aquesta jurista basca viurà de prop el foc encreuat judicial entre el Tribunal Suprem i el Tribunal de Justícia de la UE sobre el cas de la immunitat d'Oriol Junqueras, així com amb el suplicatori que Pablo Llarena

aspira a veure cursat al Parlament Europeu sobre Carles Puigdemont.

Tot i els fronts judicials en què aterri internacionalment, però, Sánchez confia en Laya per desplegar una diplomàcia econòmica que trenqui amb el segell de Borrell. Laya és una socialista basca que no només no té una biografia de trinxera política, sinó que va ser entre el 2003 i el 2015 cap de gabinet de Pascal Lamy al capdavant de l'Organització Mundial del Comerç i és subdirectora general de l'ONU.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTATEls
ministres
espanyols

GRÀFIC: EL PUNT AVUI

VICEPRESIDENTA
PRIMERA

Carmen Calvo

VICEPRESIDENT
D'AFERS SOCIALS

Pablo Iglesias

VICEPRESIDENTA
D'ECONOMIA

Nadia Calviño

VICEPRESIDENTA DE
TRANSICIÓ ECOLÒGICA

Teresa Ribera

PORTAVEU
I HISENDA

M. Jesús Montero

IGUALTAT

Irene Montero

AFERS
ESTRANGERS

Arantxa González Laya

DEFENSA

Margarita Robles

INTERIOR

Fernando Grande-Marlaska

TREBALL

Yolanda Díaz

SEGURETAT
SOCIAL

José Luis Escrivà

CONSUM

Alberto Garzón

TRANSPORTS

José Luis Ábalos

INDÚSTRIA

Reyes Maroto

AGRICULTURA
I PESCA

Luis Planas

EDUCACIÓ

Isabel Celaá

CIÈNCIA

Pedro Duque

UNIVERSITATS

Manuel Castells

SANITAT

Salvador Illa

POLÍTICA
TERRITORIAL

Carolina Darias

JUSTÍCIA

Juan Carlos Campo

CULTURA

J.M. Rodríguez Uribes

La coalició neix amb el repte
d'afinar i tenir pressupostos

■ Sánchez promet "unitat" i "diverses veus però una paraula" ■ Torna a tenir dos ministres catalans i calca la quota de Zapatero i Aznar ■ El govern té dotze homes i onze dones ■ Iglesias s'examina

David Portabella
MADRID

El primer govern espanyol de coalició des de la Segona República neix amb el repte d'afinar les veus del que a Europa és habitual però que a Madrid és una raresa per estrenar: la cohabitació de dos partits. Després de confeccionar el Consell de Ministres més multitudinari des de l'època d'Adolfo Suárez, amb 22 carteres –amb onze dones i dotze homes si s'hi compta el president–, Sánchez va prometre un executiu d'"unitat" que "parlarà amb diverses veus però amb una mateixa paraula". Després del buit català per la marxa de Meritxell Batet al Congrés i de Josep Borrell com a alt comissionat de la diplomàcia europea, ara amb Salvador Illa i Manuel Castells torna a tenir dos ministres catalans, que és la quota catalana que va tenir el 2018 i que calca la que van incorporar José Luis Rodríguez Zapatero i José María Aznar.

Després de donar a llum el "govern més feminista"

de la història, amb més dones que homes, el juny del 2018, Sánchez reula fins a la paritat estricta –que s'incompleix si ell entra en el còmput–, tot i crear per primera vegada un trident femení de vicepresidentes –Carmen Calvo, Teresa Ribera i Nadia Calviño– per acompanyar l'únic home vicepresident, Pablo Iglesias. Segons Sánchez, la multiplicació de carteres no obeeix a l'obligació d'accontentar l'ambició de dos partits, sinó a raons d'eficiència. "Reflecteix la voluntat de construir un govern d'acció, executiu i amb competències molt precises, molt taxades, i en el qual les grans prioritats d'Espanya tinguin veu directa en el Consell de Ministres", argumenta. Qui més s'examina en l'assignatura de la lleialtat és Iglesias: el seu perfil polític i el d'Irene Montero (Igualtat) conviuran amb perfils més econòmics com ara els triats per Sánchez.

Quota catalana fixa

Per territoris, la quota catalana –amb Salvador Illa per part del PSC i Manuel

Les frases de Sánchez

“Serà un govern amb unitat i que parlarà amb diverses veus, però amb una mateixa paraula”

“Aquesta serà la legislatura del diàleg social i la legislatura del diàleg territorial”

“L'estructura reflecteix la voluntat de construir un govern d'acció, executiu i amb competències molt precises i taxades”

Castells per part dels comuns –és la mateixa que Sánchez tenia amb Batet i Borrell; que Zapatero tenia amb Joan Clos (Indústria) i Carme Chacón (Habitatge), i que Aznar tenia amb Josep Piqué (Afers Exteriors) i Anna Birulés (Ciència). Rajoy va reclutar Jorge Fernández Díaz (Interior) i Dolores Montserrat (Sanitat), però en etapes diferents.

Més bascos i andalusos

Només Felipe González als anys noranta va fer seure tres catalans al Consell de Ministres: Narcís Serra (vicepresident), Jordi Solé Tura (Cultura) i Borrell (Obres Públiques). L'actual presència de dos catalans contrasta amb els tres bascos –Arancha

González Laya (Afers Exteriors), Fernando Grande-Marlaska (Interior) i Isabel Celaá (Educació)– i amb els quatre andalusos –Calvo (vicepresidenta primera), María Jesús Montero (Hisenda i portaveu), Juan Carlos Campo (Justícia) i Alberto Garzón (Consum).

Fi al llegat de Montoro

Quan avui es consumi el traspàs de carteres i demà es reuneixi el primer Consell de Ministres amb la nova fotografia de família dels ministres del PSOE i dels ministres hereus del 15-M, el primer repte serà aprovar uns pressupostos per al 2020. Des del juny del 2018 de la moció de censura, el llegat de les xifres de Cristóbal Montoro

és el que regeix la vida econòmica gràcies a successives pròrrogues dels últims pressupostos del PP.

Qui afronta el repte de governar amb pressupost propi és Montero, que, a la cartera d'Hisenda, hi suma ara el pes polític de ser la nova portaveu del govern espanyol i de rellevar Celaá com a rostres televisius cada divendres. Igual que va succeir amb la investidura, la coalició del PSOE i Podem necessita el vot del PNB i, sobretot, el vot d'ERC i d'EH Bildu

El nou article 135.2

Elaborar els que serien els primers pressupostos aprovats per Sánchez té una dificultat afegida: l'1 de gener del 2020 ha entrat en vigor un nou article

de la Constitució, el 135.2, aprovat per Zapatero sent president el 2011 amb el suport de l'opositor Rajoy, i que impedeix que les administracions incorrin en un dèficit estructural que superi el marge concedit per la UE. Les recomanacions europees, doncs, poden ser ara objecte de recurs al Tribunal Constitucional des de l'oposició.

Prioritats econòmiques

En contrast amb Podem, que desembarca a La Moncloa amb els puntals –la parella Iglesias-Montero–, Sánchez s'envolta de mitja dotzena de ministres de perfil econòmic i aspira a marcar un rumb econòmic propi per no ser engolit per l'atenció política en la taula de governs. Després de prescindir de Magdalena Valerio a Treball, ara la cartera es divideix en dues seccions: Yolanda Díaz (IU) serà la titular de Treball i José Luis Escrivà, ara gestor de l'Autoritat Independent de Responsabilitat Fiscal (Airef) i abans al servei d'estudis del BBVA, serà el nou titular de Seguretat Social. La separació permet a Sánchez que les pensions no caiguin en mans de Podem i menys quan està sobre la taula la reforma del sistema per garantir-ne la viabilitat.

En una setmana atípica en què el Consell de Ministres es reunirà demà i de nou divendres, Sánchez ultima les primeres mesures socials com ara l'alça de les pensions d'acord amb l'IPC i un primer augment del salari mínim. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

“Prou Tardà i Rufián!”

ALERTAT · ERC va ordenar a Iglesias al desembre que deixés de diferenciar dues ERC si no volia boicotejar la negociació dels republicans amb els socialistes **TENSIÓ** · “Pablo, així no ajudes”, li va dir a la cara un diputat republicà **SUPORT** · Tardà ha fet costat a Rufián compartint amb ell vells retalls de premsa en què el veterà portaveu rebia retrets idèntics respecte a Joan Ridao

Joan Tardà i Gabriel Rufián s'abracen durant la nit electoral del 28 d'abril del 2019, en la primera convocatòria d'eleccions de Sánchez ■ ACN

David Portabella
MADRID

L Argentina té el cèlebre adagi “Gardel cada dia canta millor”, un clixé que ve a dir que el vell i difunt cantant brilla més cada dia que un jove debutant salta a l'escena i no li arriba a la sola de la sabata. Al Congrés, on la duresa present serà nostàlgia del futur, el republicà Gabriel Rufián ha viscut un fenomen similar des de les eleccions del 28 d'abril. Des que Joan Tardà ja no és portaveu d'ERC al Congrés, Tardà cada dia és millor portaveu. I no és que el llegat de Tardà a Madrid no fos reconegut al seu moment, perquè el veterà republicà gaudia del reconeixement i fins i tot de l'afecte de figures tan dispars com ara José Luis Rodríguez Zapatero, José Bono i el popular Rafael Hernando, sinó que els rivals van trobar en l'elogi en diferit al Tardà del passat una via per menysprear el Rufián del present. Un dels que més van abusar d'aquest clixé és el líder de Podem, Pablo Iglesias, que va estar a punt de fer descarrillar les converses d'ERC amb el PSOE i el PSC pel menyspreu a Rufián.

D'acord amb diversos implicats en l'episodi consultats, una de les claus de la investidura va ser quan

ERC va exigir a Iglesias que s'apartés i deixés de diferenciar d'una vegada entre una ERC pretesament moderada, que encarnaria Tardà, i una ERC incontrolada i poc fiable, que representaria Rufián. El punt àlgid de l'enuig republicà es va viure arran d'un acte tan innocent com la presentació al Congrés d'un llibre, *Nudo España*, coescrit per Iglesias i el periodista Enric Juliana. “Neces-

Iglesias no suporta Rufián i, per no trencar els ponts amb ERC, prefereix citar-se amb Sabrià i Telechea

sitem una ERC amb un estil que s'assembla més al de Joan Tardà que al de l'ambivalent de Rufián, que pot dir una cosa i la contrària”, va etzibar el secretari general de Podem aquell 5 de desembre.

L'observador més distant del Congrés sap que Iglesias i Rufián no se suporten, fins al punt de no parlar-se, però això no els ha impedit ajustar comptes a l'arena de Twitter. Amb la ferida oberta, el mateix Iglesias que diferenciava dues ERC acudia l'endemà als actes del 41è aniversari de la Constitució i tenia una conversa entre rialles amb l'ul-

tradretà Iván Espinosa de los Monteros (Vox) i amb Inés Arrimadas (Ciutadans). “Aquest Nadal en moltes famílies hi haurà votants de Podem, de partits independentistes, de Vox, del PSOE... Com en els sopars d'empresa o a la classe de la facultat. Això no és una falta de coherència política, sinó condició humana”, es justificava Iglesias rescatant una foto seva amb Oriol Junqueras i una de Rufián amb un apoderat de Vox el 10-N. “Que covard equiparar qui està en una cel·la per les seves idees amb el teu *compadreo* amb un del partit que li demanava 75 anys de presó. I més covard quan saps que no es pot defensar”, li va etzibar Rufián.

Davant l'evidència que la tensió *in crescendo* entre Iglesias i Rufián no presagiava res de bo en polítiques destinats a compartir la travessia de la investidura, un diputat d'ERC dels que conserven ascendent sobre Iglesias va visitar el líder de Podem. “Pablo, així no ajudes. Prou de dir Tardà i Rufián!”, li va etzibar aquest diputat d'ERC. Si bé Jaume Asens va tornar al clixé de Rufián per un dia –“és cert que el perfil de Rufián és més desconcertant, però jo més que menystenir el perfil de Rufián el que vull és posar en relleu el perfil de Tardà”–, des d'aleshores cap veu

Del 2004 al 2019

Quinze anys va passar Joan Tardà com a diputat al Congrés, des de la vuitena legislatura fins a la dotzena, que va suposar la moció de censura a Mariano Rajoy. Gabriel Rufián va compartir amb Tardà el trienni 2016-2019.

de Podem o dels comuns va tornar a distingir entre dues ERC. Iglesias, de fet, no va interferir en la mesa on negociaven Rufián, Marta Vilalta i Josep Maria Jové amb José Luis Ábalos, Adriana Lastra i Salvador Illa. Per Iglesias, posar el dit a l'ull a Rufián era ja un passatemps efímer sense rèdit si el risc era posar en joc el somni de ser vicepresident. Per no trencar els ponts, Iglesias va aprofitar una visita de Sergi Sabrià a Madrid per reunir-se amb el president del grup d'ERC al Parlament i amb la diputada Carolina Telechea el 23 de desembre al Congrés i en absència de Rufián. Durant el ple d'investidura, Sánchez agrairia a Iglesias el seu silenci i que s'hagués apartat del diàleg ERC-PSOE.

En tot aquest temps, Rufián ha tingut sempre l'afecte de Tardà, per qui sent devoció després dels anys compartits com a veïns d'escó. El que va ser diputat d'ERC des de la vuitena legislatura fins a la dotzena (2004-2019) va sorprendre un dia Rufián exhibint-li, en una reunió de partit, vells retalls de premsa que, paradoxalment, els unien en un destí compartit: Tardà hi apareixia retratat com un líder imprevisible, passional i eixelebrat respecte al seu predecessor, Joan Ridao. La història, doncs, es repetia. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Antoni Castellà, rere el president del grup parlamentari d'ERC, i Sergi Sabrià, en una imatge d'arxiu ■ ACN

Demòcrates decidirà al març si continua en el grup d'ERC

■ El partit, que va criticar l'abstenció dels republicans a la investidura de Sánchez, ratificarà l'aposta per la via unilateral

Redacció
BARCELONA

Demòcrates de Catalunya ha ajornat fins al març la decisió sobre la seva continuïtat en el grup d'ERC al Parlament així com el suport al govern de la Generalitat, segons ha acordat el seu consell nacional, reunit aquest cap de setmana a Cercs (Berguedà). El partit ha convocat el seu segon Congrés Nacional per d'aquí a dos mesos, i ha ajornat així la decisió sobre la permanència dels seus dos diputats –Antoni Castellà i Assumpció Laïlla– a les files del grup republicà després del seu rebuig públic a l'acord entre ERC i el PSOE per facilitar la investidura de Pedro Sánchez.

En l'assemblea també es debatran dues ponències, l'una sobre el camí cap a la independència i l'altra sobre el model d'estat independent. “Els dos

documents consagren la via unilateral i d'insubmissió col·lectiva com a única via per ser independents i aposten per un model de país basat en la fraternitat i la democràcia directa”,

La xifra

15

Antoni Castellà va concórrer en la quinzena posició a la llista d'ERC per Barcelona el 21-D.

assegura la formació en un comunicat.

Demòcrates, una escissió independentista de l'extinta Unió Democràtica de Catalunya, va celebrar el seu congrés constituent el 7 de novembre del 2015. En les eleccions del 21-D Castellà va concórrer en el número 15 i Laïlla, en el 20 a la llista d'ERC. ■

Sabadell busca alternatives d'oci nocturn després del final de la Zona Hermètica

■ L'Ajuntament cerca espais on es pugui ubicar aquest activitat, un cop ha tancat el darrer local ■ El pla de reconversió de Gràcia es va iniciar l'any 2010

Joan Rueda
SABADELL

L'Ajuntament de Sabadell treballa en la recerca d'espais on es puguin ubicar locals d'oci nocturn després que, a primers del mes de desembre, tanqués el darrer local d'aquest tipus que quedava encara obert a la històrica Zona Hermètica, la gran capital metropolitana, almenys, de l'oci nocturn juvenil de principis del segle XXI. L'alcalde de Sabadell, la socialista Marta Farrés, ha explicat que “la ciutat no es pot permetre que no hi hagi espai per a aquest tipus d'oci, que és com qualsevol altre”.

En aquest sentit, els equips municipals treballen per trobar l'encaix entre una activitat que atreu públic nocturn i el descans dels veïns. “El que segur que no farem és generar un espai amb la densitat de locals que tenia la Zona Hermètica”, ha afegit l'alcalde. Sense voler avançar espais concrets, Farrés sí que va incidir que “en zona de trama urbana densa es pot deixar obrir algun espai, però per ubicar-ne de forma que provoquin sinergies entre ells, hem de buscar una zona urbana no gaire densa”, és a dir, un espai on ara ja coincideixin diversos usos. De fet, Farrés sí que va concretar que la zona industrial de Sant Pau de Riu-sec, on hi ha l'Ikea i la resta de zona comercial i de restauració, sí que permet ja aquests usos i que seguirà sent així.

Un pla del 2010

De fet, quan l'Ajuntament del llavors alcalde Manuel Bustos va promoure el pla d'usos de Gràcia, el projecte que incloïa el tancament de tots els locals de la Zona Hermètica, ja es va avançar que una de les alternatives era el trasllat global dels locals a Sant Pau de Riu-sec, cosa que els empresaris d'oci nocturn van descartar en

Ambient als carrers de la Zona Hermètica, l'any 2004, en plena eferescència ■ ò.E.

L'aparcament dels FGC, tancat, ja és municipal

L'Ajuntament de Sabadell ha comprat, per 4,8 milions d'euros, l'aparcament que es troba entre el passeig de la Plaça Major i el passeig Marresa, al centre de la ciutat. Aquest és un pàrquing que es va construir amb el perllongament dels Ferrocarrils de la Generalitat (FGC) a la cocapital vallesana i amb la creació de la nova estació del centre, al setembre del 2016, però

que mai ha entrat en funcionament. La compra es va fer efectiva en el ple extraordinari que es va fer la vigília de Nadal. L'alcalde de Sabadell, Marta Farrés, ha agraït l'esforç dut a terme pels funcionaris municipals i per la Generalitat per poder tancar aquest projecte abans de finals d'any, cosa que permet aprofitar la modificació de pressupost que va fer el go-

vern municipal de PSC i Podem. Ara cal fer un projecte constructiu per ajuntar aquest aparcament amb el que ja hi ha a la plaça del Doctor Robert, que és propietat de Saba i que caldrà rescatar. Les previsions municipals són que els tràmits burocràtics i les obres de connexió i adequació posterior puguin estar enllestits al llarg de l'any 2023.

Les frases

“No ens podem permetre que Sabadell no tingui també aquest tipus d'oci”

“Hem de buscar llocs on sigui possible fer compatible l'oci nocturn i el descans dels veïns”

Marta Farrés
ALCALDESSA DE SABADELL

La xifra

12.000

persones es calcula que passaven cada nit per la Zona Hermètica en l'època daurada de l'espai d'oci.

bloc. El pla es va aprovar l'any 2010 amb el suport del PSC, que governava la ciutat i l'impulsava, CiU, l'Entesa i ERC i preveia que totes les llicències d'oci nocturn passaven a ser precàries i que, a partir del 2015, quan anessin caducant ja no es renovarien. El pla, però, també preveia que en aquells cinc

anys se cercaria una nova ubicació, cosa que no es va fer i que ara s'intenta solucionar ja que els joves de Sabadell han de sortir d'un municipi de més de 200.000 habitants per gaudir d'aquest tipus d'oci.

Apartir de l'any 2015 es va produir un estira-i-arrotonsa entre el consistori i

els empresaris nocturns, que van recollir desenes de milers de signatures, però el pla es va mantenir. L'any 2017 van començar els primers tancaments. La icona, Park Paladium, ho va fer el juliol del 2018, i aquesta dinàmica ha estat un degoteig fins al tancament, a finals de l'any passat, del Drinking. ■